

градени отъ две страни: отдолу и отгоре, дори и отстрани, защото Куртчу Османъ пратилъ отдѣления отъ своитѣ войски и въ страни. Добритѣ позиции били въ турски ржце. Четата дори нѣмало, на кжде да се изтегли въ случай на опасностъ.

Щомъ четата забелязала турцитѣ откъмъ югъ, опитала се да отстѣпи кѣмъ северъ, но тукъ се натъкнала на редовната войска. Сега чакъ тя разбрала, че е зле обградена, безъ добри позиции, и че на юнацитѣ не остава нищо друго, освенъ да сложатъ позорно оржие, или да измратъ до единъ. Четата предпочела последното, и всички се хванали за оржие.

Турцитѣ, като издебнали четата и я обградили здраво, преди да почнатъ боя, предложили на Х. Димитъръ да се предаде и то не отъ желание да запазятъ живота на българскитѣ юнаци, а да отнесатъ въ Търново и Казанлъкъ живи комити и съ това да покажатъ, че сж голѣми бабаити. Нашитѣ юнаци отхвърлили това позорно условие.

Боятъ почналъ най-ожесточено.

Противникътъ билъ многоброенъ. На единъ четникъ се падали по 15—20 души турци. Освенъ гдето четниците били въ ниско мѣсто, а турцитѣ по околнитѣ височини, но били и на открито, по голитѣ сипеи, като приковани въ стена. Боятъ продължилъ цѣли три часа.

По едно време командата на Хаджията престанала да се чува. Откъмъ възстаницитѣ спрѣлъ всѣкакъвъ гърмежъ. По сипейтѣ на дола се търкаляли вече вѣрнитѣ синове на България, надупчени отъ множество куршуми. Алена кръвъ струела по земята. Гърчели се юнацитѣ около трупа на своя войвода, кжсали си дрехитѣ, скубали си коситѣ отъ болки... Всичко било свършено. Цѣлата чета била избита.

Макаръ четата до престанала да стреля, турцитѣ дълго време не смѣли да се приближатъ до нея, защото се бояли, да не би да има между четниците още нѣкои живи, прикрити, та да стрелятъ. И едва следъ дълги изпитвания и наблюдения, като се увѣрили, че отъ четниците не е останалъ живъ човѣкъ, турцитѣ метнали пушкитѣ си на грѣбъ и съ извадени ножове се втурнали върху избититѣ възстаници да имъ сѣкатъ главитѣ. Всѣки трупъ билъ заобиколенъ отъ десетина души турци, които се надпреварвали да обератъ дрехитѣ и всичко, що има по него. Най-напредъ имъ взели оржието, съблѣкли труповетѣ голи, мушкали ги съ ножоветѣ си, взирали съ въ мъртвитѣ имъ лица, дали не ще познаятъ между тѣхъ нѣкои познати и въ края се скарватъ при дѣлене на плячката. Тъкмо въ това време небето се покрило съ облаци, загърмѣло и затрещѣло — сякашъ и небето се възмутило отъ звѣрското дѣло на турцитѣ — рукналъ си.